

“ मीठे बच्चे – आत्म-अभिमानले विश्वको मालिक बनाउँछ , देह-अभिमानले कङ्गाल बनाउँछ त्यसैले आत्म-अभिमानी भव । ”

प्रश्न:- कुनचाहिँ अभ्यासले अशरीरी बन्नमा धेरै मदत गर्छ?

उत्तर:- आफूलाई सदा कलाकार सम्झ, जसरी कलाकारले पार्ट पूरा हुने बित्तिकै वस्त्र उतारिदिन्छ, त्यसैगरी तिमी बच्चाहरूले पनि अभ्यास गर्नु छ। कर्म पूरा हुने बित्तिकै पुरानो वस्त्र छोडेर अशरीरी बन। आत्मा भाइ-भाइ हुन्, यो अभ्यास गरिराख। यो नै पावन बन्ने सहज साधन हो। शरीरलाई देख्नले विकारी विचार चल्छ, त्यसैले अशरीरी भव।

ओम् शान्ति। बाबा बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ किनकि धेरै बेसमझ बनेका छन्। ५ हजार वर्ष पहिला पनि तिमीलाई सम्झाइएको थियो र दैवी कर्म पनि सिकाइएको थियो। तिमी देवी-देवता धर्ममा आएका थियौ फेरि ड्रामा प्लान अनुसार पुनर्जन्म लिँदा-लिँदै अझै कलाहरू कम हुँदा-हुँदै यहाँ यथार्थमा बिलकुलै शून्य कला भएका छौ किनकि यो हो नै तमोप्रधान रावण राज्य। यो रावण राज्य पनि पहिले सतोप्रधान थियो। फेरि सतो, रजो, तमो बन्यो। अहिले त बिलकुलै तमोप्रधान छ। अब यसको अन्त्य हुन्छ। रावण राज्यलाई भनिन्छ आसुरी राज्य। रावणलाई जलाउने फेसन भारतमा छ। रामराज्य र रावण राज्य पनि भारतवासीले भन्छन्। रामराज्य हुन्छ नै सत्ययुगमा। रावण राज्य छ कलियुगमा। यो धेरै बुझ्न पर्ने कुरा छ। बाबालाई आश्चर्य लाग्छ- राम्रो-राम्रा बच्चाहरूले पनि पूरा नबुझेकाले त कदिरलाई लकिर (रेखा) लगाउँछन्। रावणका अवगुणमा टाँसिन्छन्। दैवी गुणको आफै पनि वर्णन गर्छन्। बाबाले सम्झाउनु भएको छ- तिमीहरू तिनै देवताहरू थियौ। तिमीहरूले नै ८४ जन्म भोगेका हो। तिमीहरूलाई फरक बताएको छ, तिमी किन तमोप्रधान बनेका छौ। यो हो रावण राज्य। रावण हो सबै भन्दा ठूलो दुस्मन, जसले भारतवर्षलाई यति कङ्गाल तमोप्रधान बनाएको छ। रामराज्यमा यतिका मानिसहरू हुँदैनन्। त्यहाँ त एक धर्म हुन्छ। यहाँ त सबैमा भूतको प्रवेश भएको छ। क्रोध, लोभ, मोहको भूत छ नि। हामी अविनाशी हौं, यो शरीर विनाशी छ, यो भुल्छन्। आत्म-अभिमानी बन्दै बन्दैनन्। देह-अभिमानी धेरै छन्। देह-अभिमान र आत्म-अभिमानमा रात-दिनको फरक छ। आत्म-अभिमानी देवी-देवता सारा विश्वको मालिक बन्छन्। देह-अभिमान हुनाले कङ्गाल बनेका छन्। भारतखण्ड सुनको चरी थियो, भन्न त भन्छन् तर बुझ्दैनन्। शिवबाबा आउनु हुन्छ दैवी बुद्धि बनाउन। बाबा भन्नुहुन्छ- मीठा-प्यारा बच्चाहरू! तिमीहरूलाई विश्वको मालिक बनाउँछु, यी लक्ष्मी-नारायण विश्वको मालिक थिए। कहिल्यै सुनेका छौ- यिनीहरूलाई राजाई कसले दियो? उनीहरूले कुनचाहिँ यस्तो कर्म गरे जसकारण यति उच्च पद पाए? कर्मको कुरा छ नि। मनुष्य आसुरी कर्म गर्छन् भने त्यो कर्म विकर्म बन्छ। सत्ययुगमा कर्म अकर्म हुन्छ। त्यहाँ कर्मको खाता हुँदैन। बाबा सम्झाउनु हुन्छ- नबुझेको कारण धेरै विघ्न पाउँछन्। भन्दछन्, शिव शंकर एकै हुन्। अरे, शिव निराकारलाई एकलै देखाउँछन्, शंकर पार्वती देखाउँछन्, दुवैको क्रियाकलाप बिलकुलै फरक छ। मन्त्री र राष्ट्रपतिलाई एउटै कसरी भन्न सकिन्छ? दुवैको पद बिलकुल अलग छ, त्यसैले शिव शंकरलाई एक कसरी भन्न मिल्छ? यो जान्दछौ- जसलाई राम सम्प्रदायमा आउनु छैन उनीहरूले बुझ्दैनन् पनि। आसुरी सम्प्रदायले गाली दिन्छन्, विघ्न पाउँछन् किनकि उनीहरूमा ५ विकार छन्। देवताहरू हुन् सम्पूर्ण निर्विकारी। उनीहरूको कति उच्च पद छ। अब तिमीले सम्झन्छौ- हामी कति विकारी थियौ। विकारबाट पैदा हुन्छन्। संन्यासीहरूलाई पनि विकारबाट पैदा हुनु छ, फेरि संन्यास गर्छन्। सत्ययुगमा यी कुरा हुँदैनन्। संन्यासीहरूले सत्ययुगका बारेमा बुझ्दैनन्। भन्छन्- सत्ययुग छँदै छ। जस्तै भन्छन्, कृष्ण हाजिर छन्, राधा पनि हाजिर छन्। अनेक मत-मतान्तर, अनेक धर्म छन्। आधाकल्प दैवी मत चल्छ जुन अहिले तिमीहरूलाई मिलिरहेको छ। तिमीहरू नै ब्रह्मा मुख वंशावली फेरि विष्णुवंशी र चन्द्रवंशी बन्छौ। ती दुवैलाई राजवंश (डिनाइस्टी) भनिन्छ, अनि यसलाई ब्राह्मण कुल भनिन्छ। यसलाई राजघराना भनिँदैन। यिनको राजाई हुँदैन। यो पनि तिमीहरूले नै जान्दछौ। तिमीहरूमा पनि कसै-कसैले बुझ्दछन्। कोही सुधिदैन-सुधिदैनन्, कुनै न कुनै भूत छ। लोभको भूत, क्रोधको भूत छ। सत्ययुगमा कुनै भूत हुँदैन। सत्ययुगमा हुन्छन् देवताहरू, जो धेरै सुखी हुन्छन्। भूतले नै दुःख दिन्छ, कामको भूतले आदि-मध्य-अन्त्य दुःख दिन्छ। यसमा धेरै मेहनत गर्नु छ। सामान्य कुरा होइन। बाबा भनिरहनु हुन्छ- भाइ-बहिनी सम्झियौ भने विकारी दृष्टि जाँदैन। हर कुरामा हिम्मत चाहिन्छ। कसैले भनिदिन्छन्- विवाह गर्दैनौ भने घरबाट बाहिर निस्क। त्यसैले

हिम्मत चाहिन्छ। आफ्नो जाँच पनि गरिन्छ। तिमी बच्चाहरू धेरै पद्मापद्म भाग्यशाली बनिरहेका छौ। यी सबैकुरा खतम हुन्छन्। सबैकुरा माटोमा मिल्छ। कोही त राम्रो हिम्मत राखेर चल्छन्। कोही हिम्मत राखेर पनि फेरि फेल हुन्छन्। बाबा हरै कुरामा सम्झाइरहनु हुन्छ। तर गर्दैनन् भने बुझिन्छ पूरा योग गरेका छैनन्। भारतवर्षको प्राचीन राजयोग त प्रसिद्ध छ। यस योगद्वारा नै तिमी विश्वको मालिक बन्छौ। पढाइ हो आम्दानीको स्रोत। पढाइद्वारा नै तिमी नम्बरवार उच्च पद पाउँछौ। भाइ-बहिनीको सम्बन्धमा पनि बुद्धि चंचल हुन सक्छ, त्यसैले बाबा यो भन्दा पनि उच्चतामा लिएर जानु हुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झ, अरूलाई पनि आत्मा भाइ-भाइ सम्झ। हामी सबै भाइ-भाइ हौं भने अरू दृष्टि जाने नै छैन। शरीरलाई देखेले विकारी ख्याल आउँछ। बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! अशरीरी भव, देही अभिमानी भव। आफूलाई आत्मा सम्झ। आत्मा अविनाशी छ। शरीरबाट पार्ट बजायो, फेरि शरीरबाट अलग भएर जानु पर्छ। ती कलाकारहरू त पार्ट पूरा गरेर कपडा बदल्छन्। तिमीहरूले पनि अब पुरानो कपडा उतारेर नयाँ कपडा लगाउनु छ। अहिले आत्मा पनि तमोप्रधान छ, शरीर पनि तमोप्रधान छ। तमोप्रधान आत्मा मुक्तिमा जान सक्दैन। पवित्र भएपछि नै जान्छ। अपवित्र आत्मा फर्केर जान सक्दैन। यो झूटो बोल्छन्- फलाना ब्रह्ममा लीन हुनुभयो। कोही पनि जान सक्दैन। त्यहाँ जस्तो वृक्ष बनेको छ त्यस्तै रहन्छन्। यो तिमी ब्राह्मण बच्चाहरूले नै जान्दछौ। गीतामा ब्राह्मणहरूको नाम केही पनि देखाइएको छैन। यो त सम्झाइएको छ- प्रजापिता ब्रह्माको तनमा प्रवेश गर्छु त्यसैले अवश्य आफ्नो बनाएको हुनु पर्छ। ती ब्राह्मणहरू हुन् विकारी, तिमी हौं निर्विकारी। निर्विकारी बन्नमा धेरै अत्याचार सहन गर्नु पर्ने हुन्छ। यस नाम रूपलाई देखेले धेरैलाई विकल्प आउँछ। भाइ-बहिनीको सम्बन्धमा पनि गिन्छन्। लेख्छन्- बाबा म गिरें, कालो मुख बनाएँ। बाबा भन्नुहुन्छ- हेर! मैले भनें भाइ-बहिनी भएर रहनु, तिमीले फेरि यो खराब काम गर्यौ। त्यसको फेरि धेरै कडा सजाय मिल्छ। यतिकै कसैले कसैलाई खराब काम गर्छन् भने उनीहरूलाई जेलमा राख्छन्। सृष्टि कति पवित्र थियो जसलाई मैले स्थापना गरेँ। त्यसको नाम हो नै शिवालय। यो ज्ञान पनि कसैमा छैन। बाँकी शास्त्र आदि जो छन् ती सबै भक्तिमार्गका कर्मकाण्ड हुन्। सत्ययुगमा सबै सद्गतिमा छन्, त्यसैले त्यहाँ कसैले पुरुषार्थ गर्दैनन्। यहाँ सबै गति-सद्गतिको लागि पुरुषार्थ गर्छन् किनकि दुर्गतिमा छन्। गंगा स्नान गर्न जाँदा के गंगाको पानीले सद्गति दिन्छ र? के त्यसले पावन बनाउँछ र? केही पनि जान्दैनन्। तिमीहरूमा पनि नम्बरवार छन्। कसैले आफैं जान्दैनन् भने अरूलाई के सम्झाउँछन्, त्यसैले बाबा पठाउनु हुन्छ। गायन गरिरहन्छन्- बाबा हजुर आउनुभयो भने हजुरको श्रीमतमा चलेर देवता बन्छौ। देवताहरू रहन्छन्- सत्ययुग र त्रेतामा। यहाँ त सबै भन्दा बढी काम विकारमा फँसेका छन्। काम विकार विना रहन सक्दैनन्। यो विकार आमा-बुवाको वर्सा जस्तै हो। यहाँ तिमीलाई मिल्छ रामको वर्सा, पवित्रताको वर्सा मिल्छ। त्यहाँ विकारको कुरै हुँदैन।

भक्तहरू भन्छन्- कृष्ण भगवान् हुन्। तिमी उनलाई ८४ जन्ममा देखाउँछौ। अरे, भगवान् त निराकार हुनुहुन्छ। उहाँको नाम शिव हो। बाबा कति राम्रो संग सम्झाउनु हुन्छ। दया पनि लाग्छ। रहमदिल हुनुहुन्छ नि। यिनी कति राम्रो समझदार बच्चा छन्। देखेमा भव्यता पनि राम्रो छ। जसमा ज्ञान र योगको तागत छ उनीहरूले आकर्षण गर्छन्। पढे-लेखेकाहरूलाई सत्कार राम्रो मिल्छ। नपढेकालाई सत्कार मिल्दैन। यो त जन्नुछौ- अहिले सबै आसुरी सम्प्रदाय हुन्। केही पनि जान्दैनन्। शिव र शंकरको अन्तर त बिल्कुल स्पष्ट छ। उहाँ हुनुहुन्छ मूलवतनमा, उनी छन् सँक्ष्म वतनमा, सबै एकनाश कसरी हुन सक्छन्? यो त तमोप्रधान दुनियाँ हो। रावण दुस्मन हो आसुरी सम्प्रदायको, जसले आफूसमान बनाइदिन्छ। अहिले बाबाले तिमीलाई आफूसमान दैवी सम्प्रदाय बनाउनु हुन्छ। त्यहाँ रावण हुँदैन। आधाकल्प त्यसलाई जलाउँछन्। राम राज्य हुन्छ सत्ययुगमा। गान्धीजीले रामराज्य चाहन्थे तर उनले रामराज्य कसरी स्थापना गर्न सक्छन्? उनले कुनै आत्म-अभिमानी बन्ने शिक्षा दिँदैनथे। बाबाले नै संगमयुगमा भन्नुहुन्छ- आत्म-अभिमानी बन। यो हो उत्तम बन्ने युग। बाबा कति प्यार संग सम्झाइरहनु हुन्छ। घरी-घरी बाबालाई कति प्यार संग याद गर्नु पर्छ- बाबा हजुरको कमाल छ। म कति पत्थर बुद्धि थिएँ, हजुरले मलाई कति उच्च बनाउनु हुन्छ! हजुरको मत विना म अरू कसैको मतमा चल्दिनँ। अन्त्यमा सबैले भन्नेछन्- वास्तवमा ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू त दैवी मतमा चलिरहेका छन्। कति राम्रा-राम्रा कुरा सुनाउँछन्। आदि-मध्य-अन्त्यको परिचय दिन्छन्। आचरण सुधारछन्। अच्छा-

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी

बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) दृष्टिलाई शुद्ध पवित्र बनाउनको लागि कसैको पनि नाम-रूपलाई नदेखी अशरीरी बन्ने अभ्यास गर्नु छ। स्वयंलाई आत्मा सम्झिएर, आत्मा भाइ सँग कुरा गर्नु छ।

२) सबैको सत्कार प्राप्त गर्नको लागि ज्ञान-योगको तागत धारण गर्नु छ। दैवी गुणहरूद्वारा सम्पन्न बन्नु छ। आचरण सुधार्ने सेवा गर्नु छ।

वरदान:- उ मंग -उत्साह द्वारा विश्व कल्याणको जिम्मेवारी निर्वाह गर्ने आलस्य र अलबेलापनबाट मुक्त भव
चाहे नयाँ हौ वा पुराना, ब्राह्मण अर्थात् विश्व कल्याणको जिम्मेवारी लिनु। जब कुनै पनि जिम्मेवारी आउँछ, त्यसलाई तीव्र गतिले पूरा गर्छन्, जिम्मेवारी छैन भने सुस्त (अलबेला) बन्छन्। जिम्मेवारीले आलस्य र अलबेलापनलाई समाप्त गरिदिन्छ। उमंग-उत्साहवाला अथक हुन्छन्। उनीहरूले आफ्नो चेहरा र चलनद्वारा अरूको पनि उमंग-उत्साह बढाइरहन्छन्।

स्लोगन:- समय अनुसार शक्तिहरूलाई प्रयोग गर्नु नै ज्ञानी र योगी आत्मा बन्नु हो।